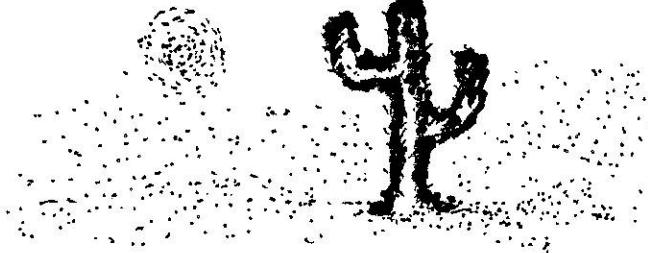

lần sang đây, anh ta có một giang máy nhạc cũ mua ở một hàng bị sô' den dâ lâu, anh ta gửi băng tàu thủy có bảo-dám, anh ta ghi trong giấy insurance, giá của bộ máy nhạc đó khi mua, khi đến Saudi Arabia bị tịch-thu bộ máy đó và "đau-khổ" bị hảng đèn băng giá tiền đã ghi ! Thế là chàng được hơn ngàn đô, đem ra phô mua một bộ nhạc mới của Nhật, vừa mới vừa hay hơn và lại còn dư chút chít mua vài chuccuôn băng nhạc (bên này bán băng cassette thâu ở Singapore chỉ có 2 \$US, đủ loại mới nhất ở Mỹ, ở Anh, thâu lậu lại như kỹ ở Saigon anh em ta làm ăn một cách có "kỹ-nghệ").

Có một điểm đặc biệt quên nói là đạo Muslim cho phép một chàng lấy bốn vợ (gọi là bốn lần lấy vợ) anh em thấy dù súé thi cũ nhão vào lãnh sẹo nhưng phải đổi đổi cả bốn bà đồng đều nhau (nguyên văn chủ Anh: only if he is capable to treat them all equal in every way). Minh phải hiểu như thế nào nhỉ?? Thế nào là đồng đều đây??? Nếu ta cùng bà một mọt, thi ta phải cùng bà hai mọt, cùng bà ba mọt đồng thời đúng quên cùng bà bốn mọt, chỉ 1 lần hai lần đã mệt, ba, bốn lần thi.. ... ôi thôi!!!!!! mà lại phải đồng đều

mà đồng đều làm sao được đây ? súc voi cũng chỉ có hạn, chư đâu có phải là cái máy mà khi nào cũng phải dù trước cũng như dù sau ??? tôi nhớ bên ta có câu: " Một vợ ngủ giường lèo, hai vợ nǎm chèo queo, ba vợ ra chuồng heobên này phải thêm: " bốn vợ thì nǎm luôn nhì tí cho đúng điệu hō " máy bơm dầu ". thành ra tôi hỏi thăm thấy ít ai lấy dù cả 4 vợ; Vậy moi biêt là cho lây thi cóc dám lây, còn nếu cầm không cho lấy thi ráng tim cho dù ba bà (xin lỗi bốn bà : bà Saigon, bà Gia-dinh, bà Lục-tỉnh, bà... Cao-nuyễn, anh nào nhót cù nhợt!)

Xin nhớ là vợ đều ở chung một nhà đây nhé chủ không phải bốn bà bốn phuong đầu, lâu lâu chàng ghé đâu, ăn đồngchia đều đố, biết hết, cầm ăn gian, phân nào phân này phải rõ ràng, phải phân minh, không được có mồi, nói cũ dâu đó !! rét chưa !!! máy bà đi hay cho máy đuc lang quân lêng pheng cái " tự-do " này đi để xem có máy tay dám nhận !(và nhớ đừng quên cho tôi rõ mặt anh tài đây nhé)

Thay đoạn kết

Thôi bài này đã dài, sẽ viết tiếp ở sau, tuá đê vào nói giờ cát mà tôi đã nói gì về gió và cát của cái xứ sa-mạc này đâu, nhất là chưa cho biết cái nóng ở đây ra làm sao làm bạn cứ thắc mắc, trong lá thư tối tôi sẽ nói về cái ăn, cái ở, cái mặc, cái phong cảnh, cái khí-hậu, cái cuộc sống ở đây, cái quốc trái chà là... với cái tình hình xây - dựng ở đây, cái vân vân và cái vân vân (chủ cái này là của NV T ngày trước hay dùng, với chủ cái nói tiếng, chung với câu hỏi một nữ kỹ giả: " đã thỏa - mãn chưa " trong một cuộc họp báo và câu chủ nôm " cờm nhà áo vở "), đóng ngao và tạm ngửng, xin kỹ sau nói tiếp, còn dài dài, còn nhiều thứ để nói để nghe nữa

Buộc tội kiều Việt Cộng

Một chàng nợ bị bắt vào đồn Công-an tại Saigon (dĩ nhiên là sau tháng năm năm 1975) và bị tên Cộng-an Việt-Cộng buộc tội móc túi, anh chàng vẫn một mực phủ-nhận lời buộc tội, tên Công-an nói :

- Đồng-chí Bộ-Đội ngồi kia nói đã bắt quả tang anh đang móc túi và giữ chặt tay anh, anh còn chối nữa không ?
- Đúng, Anh ta nắm chặt tay tôi khi tôi đang móc túi tôi mà
- Thế thi đúng rồi, túi anh mà anh cõi móc thi.... túi ai anh tha ? !!!!!!!

khoảng trời xanh

HÀ-QUỐC-BAO
(Nói với nhau như với chính mình)

Tử sáng hôm đó,sáng 1-5-75,tôi đã thật sự thấy,thấy một cách rất rõ rằng cái tình cảm đậm ám dịu dàng,cái tình cảm yêu thương,vì tha và thông cảm giữa những anh em,bạn bè,giữa những người Việt-Nam cũng một cảnh ngộ,cũng một tâm trạng,tâm trạng vừa hoang mang vừa chán chường.....

Ra khỏi nhà với một cảm giác mắt mát to lớn,tôi phóng xe trên đường Công-Lý,con đường quên thuộc hằng ngày đưa tôi đến Bộ Công Chánh trong hằng chục năm qua trời Saigon tháng tư sao bỗng u buồn,hay lâ tại lòng tôi đang sầu u buồn.

Tới sân Tông Cuộc Kiêu-Lộ,tôi ngạc nhiên đến sững sờ,mọi khuôn mặt quen của Tổng Cuộc hâu như côn đú cá,lòng tôi tự nhiên thấy vừa xót sa vừa âm lại,xót sa vì thấy cũng với mình anh em bạn bè bị kẹt lại quá nhiều và âm lại vì thấy mình không đến nỗi le loi đơn độc,nay Cự,nay Văn,nay anh Tăng,nay anh Hợp...chẳng cần hỏi han,chỉ nhìn nhau im lặng cũng đủ nói hết với nhau

Kể từ đó ngày qua ngày,chóng chói với những đổi thay đi xuông cửa cuộc sống với những nguy hiểm rình rập tung giở,tôi cơ cảm tưởng bâu khi' quyên chung quanh tôi câu tạo toàn bâng nhưng muu mô,nhưng xảo trá,nhưng bất trắc,nhưng rình rập ,trong cái chấn chướng và vô vọng đó,chính cái tình cảm đậm thăm giữa bạn bè anh em,chính cái tình ái hối tuyệt vời đã nuôi tôi sống,đã cho tôi những nụ cười,cũng những niềm vui,tuy nhỏ bé tuy vụn vặt,nhưng cũng đư đê' laing quên những âm ức hay những ngang trái hằng ngày;tôi như có một khoảng trời xanh nhỏ bé của riêng mình trong bâu trời nắng triu sương mù,tôi như có một hải đảo tươi mát giữa đại dương mênh mông,nơi đó tôi chỉ thấy sự bao dung ,đùm bọc thay vi long đô kỵ ganh đua,ở đó tôi vẫn thấy tim tôi còn đập,lòng tôi còn xúc động,ở đó tôi như được bao che và không hề e ngại khi tâm sự hay khi bắn tính với bạn bè về những dự muu thoát thân,đó quả thật là một sự hiêm có trong xã hội Cộng-Sản

Rồi một người ra đi,hai ba ngùi nữa ra đi,tôi thấy mắt mát như chính già định tôi bị mệt mát,tôi thâm mờ ước cơ' một ngày tất cả bạn bè anh em lai có dịp quây quần làm việc cùng nhau như ngày xưa nhưng với tâm tinh trung hậu bấy giờ ,tôi tự nhủ lòng,dù ở đâu và bất cứ lúc nào,hãy cố giữ cái tình cảm đậm ám đó như nhịp đập của con tim mình ; không bao giờ cho tới cuối cuộc đời,tôi có thê' quên được những chuyện khôi hài chọc quê bạn Cộng,nhưng câu châm biếm dí dom' được thí thâm truyền tai nhau trên đường đi công tác hay trong những buổi học tập chính - trị chán ngắt đê' nghe các cán-bộ khoác lác,ba hoa một cách vênh vao

Cho tới ngày tôi xuống Cân-thơ đê' lên ghe vượt biển thoát thân,tôi vẫn nghĩ thật là cay đắng,thật là khôi hài,minh phải chạy trốn khỏi quê hương,nơi cõi co biết bao bạn bè,anh em thực sự thông cảm thương yêu nhau.....Mấy tháng trên đảo ty,nạn,cơ' nhưng chiêu nhin ra biển,thấy nhớ vô cuông những tình cảm cũ,nhưng hình bóng xưa,đêm Bi-dong mà nhớ Saigon ; rồi cuộc đời đưa đẩy tôi từ cái hải đảo nhỏ bé tại Mã-lai tới làm việc trong cái vùng sa mạc mênh mông vùng Tây-bắc Hoa-ky ,trời ở đây thênh thang và êm đềm,công việc làm hợp với kha' nồng,cuộc sống tam ôn định mà sao tôi vẫn thấy u hoài xen lẫn một chút gì' mỏi mệt chán chường,tôi ước mơ tìm lại khoảng trời xanh nhỏ bé ám áp tình cảm giữa bạn bè anh em thử nao...Gần nửa năm trời chặng liên lạc với ai vi' co' biết ai ở đâu mà liên lạc,tôi thấy như bị héo lạnh trong cái mênh mông xa vắng

Thiếu bạn bè ra công viên ngồi nhở
 Bờ Columbia mà ngồi bên Bạch-dăng
 Nhát nhánh cây khô vách trên cát lăng nhăng
 Kỷ niệm cũ mờ giăng đáy mắt
 Sợi nang mong manh chung như sáp tắt
 Chiếc lá trên cành héo hắt muôn rỗi
 Nem nhánh cây nhỏ xuông giòng nước trôi
 Hình ảnh cũ cung trôi biền biệt

.....

Chợt đèn hôm nhận được điện thoại của Văn từ Cali, tôi mừng đến sững người, xúc động ngày nỗi tương chung không bao giờ tìm lại, nay chợt trở về, Văn gửi cho tôi tờ LÁ THƯ CÔNG CHÀNH trong đó tôi tìm được địa chỉ của một số bạn bè cũ, đây rồi khoảng trời xanh nhỏ bé vắng hải đảo thân tiên của tôi đã trở về, tôi ngày ngát với niềm vui tìm lại, bạn bè đi, anh em đi, tôi sẽ không bao giờ để nó trôi đi mà trái lại tôi còn mơ ước gom nhiều lai thành một khung trời xanh chan hòa tinh ái hưu tôi tìm mọi cách rủ rê, thiếu điều như du dã một số anh em lên lập nghiệp tại cái vũng sa mạc miên Tây-Bắc Hoa-kỳ này, chỉ có như vậy mà thôi, dù ai có khen có chê đê rồi có thường có ghét thì tôi vẫn quyết niú lây khung trời ấm áp tinh cảm của tôi, vì tôi đã từng biết, lúc này o' phuông xa, nơi quê nhà, mọi bạn bè, mọi anh em tôi chỉ nhớ vào những khoảng trời xanh nhỏ bé như thế mà còn thấy một chút thiết tha với cuộc sống.....

Văn thân mến,

Viết những hàng trên để nói với chính mình mà cũng như viết cho "Chẳng từ đi vắng nơi gió cát" :

Chẳng từ đi vắng nơi gió cát
 Week-end này đánh bạc với ai
 O'dây xi-phé lai rai
 Mắt săn nhỏ thi hai đôi cũng... sợ
 Job over-sea chỉ lá tạm bợ
 mau mau về trả nợ anh em

HÀ-QUỐC-BẢO
(Richland-1982)

